

KÜÇÜK PRENS

Hiçbir Şey Koyunun
Gülü Yemesinden
Daha Önemli Değildir

Ayşe Rabia ÖZER

e-posta: aysrabiaozer@gmail.com

*İstek Vakfı Özel Kaşgarlı Mahmut Okulları
Edebiyat Öğretmeni*

Küçük Prens

Onu tanıdığımda on iki yaşında, ortaokula yeni başlamış küçük bir kız çocuğuydum. Türkçe öğretmenim tanıştırmıştı bizi. Hani en değerli armağanlar en beklenmedik anda ve alelâde bir paketin içinde karşımıza çıkarlar ya, işte benim için de o sabah yaşanan öyle bir mucizeydi. Küçük Prens'im diğerlerinden hiç de farklı başlamayan bir okul gününde hayatıma girmişti. O günden, onu tanıdıktan sonra hayat, benim için asla eskisi gibi olmadı; yaşamak herkesin farkına varamadığı bambaşka ve gerçek bir anlam kazandı.

Sarı, bukleli saçları vardı, en hafif rüzgârda bile yumuşacık dalgalanan. O güne kadar tanıdığım gerçek, masal, hikâye, hayal tüm insanlardan daha gerçek, daha güzel, daha insandı. Ama saçı, kaşığı, gözü, boyu posu değildi; onu benim için güzel, gerçek, değerli kılan. Hatta bunların hiçbiri aklımda tam olarak da kalmamıştı, kalmamalıydı. Çünkü gerçekler, gözle gördüklerimiz değildir. Gerçek güzellikler, görünenin gerisinde gizlidir. Gerçekleri görenler ancak yüreğiyle bakmasını bilenlerdir. Bunu bana o öğretmişti, öğrettiği birçok şey gibi. Gözleri hayata merakla, sevgiyle ve bazen de şaşkınlıkla bakardı. Gözlerinin en derininde, o gizlemese de herkesin görmeyi beceremeyeceği bir hüznü vardı. Gerçekleri görmek, çocuklar için ne kadar da kolaydır. Değerli, önemli, anlamlı olanı bilen ve görenler daima çocuklar ve yaşam boyu çocuk kalmayı başaranlardır. Çocuklar ne aradıklarını da çok iyi bilirler. Bezden bir bebekle saatler geçirebilirler, her şeyleri o bebektir sanki. Biri o bebeği ellerinden almaya kalkarsa, dünya başlarına yıkılmış gibi ağlayıverirler. Ah, ne gizemli bir yerdir o gözyaşları ülkesi... Hiç gittiniz mi? Gittiyseniz, siz de bilirsiniz.

Oysa büyükler için hayat ne kadar da başka ve aslında yavan, kuru, anlamsızdır. Küçük Prens'im, başka bir gezegenden geldiği için olsa gerek -Asteroid B612 idi gezegeninin adı-, ben ne kadar anlatmaya çalışsam da, "Dünya"ımızdaki yetişkinleri bir türlü anlayamadı. Anlamadığı yetişkinlere, anlayış göstermeye çalışırdı. Ama başka dünyalardan olmamız, bizim birbirimizi anlamamıza engel olmadı. Anlamak ve sevmek için aynı olması gereken "dünyalar" çok başkaydı.

Bizim "Dünya"ımızda büyümek, çoğu zaman öğrenmeyi de beraberinde getirmiyor maalesef. Dünya'daki milyonlarca başarılı olduğunu zanneden yetişkin, tek bir çiçek koklamadan, tek bir yıldız bakmadan, kimseleri sevmeyen hayat yolcuğunu tamamlamakla cezalandırılmışlardır. Daha da acısı, ciddi ve önemli sandıkları işleriyle meşgulken, bunun ne kadar büyük bir ceza olduğunun farkında bile değillerdir. Az yaşarlar, çok çalışırlar, hep çalışırlar, sadece çalışırlar. Güzelliklerin sayılarla bağlantılı ve hatta doğru orantılı olduğuna inanırlar. Mutlu olmak için bir yudum su ya da bir tek gül yeterlikten, sahip oldukları kocaman bahçelere binlerce gül dikerler; yine de aradıklarını bulamaz, mutlu olamazlar. Aradıklarının ne olduğunu bile bilmezler. Hep bir yerlere yetişme telaşı içindedirler. Yolculuk yaptıkları trenin camından dışarıya bakmayı akıl edemeyen yolculara benzerler. Sandıkların içindeki koyunu görmeyi bir türlü beceremezler. En büyük amaçları mevki, makam sahibi olmak ve olabildiğince fazla para kazanmaktır. Kazanırlar da. Kazandıkları paralarla satın alabilecekleri her şeyi satın alırlar. Ama dost satan bir satıcı olmadığından, milyonlarca insanın arasında yapayalnız yaşarlar, daha doğrusu yaşadıklarını sanırlar. Bu da aslında en korkunç yalnızlıktır. Ömür denen yolda, gerçek bir dostla karşılaşabilenler ise, bir

gün yolları ayrılrsa bile o dost adını verdiğimiz hazineyle, duydukları ayrılık acısı dindiğinde- bütün acılar bir gün mutlaka diner, der Küçük Prens'im- en büyük kazancın dostluk olduğunu, kurulan dostluğun her türlü acıya ve gözyaşına değdiğini çok iyi bilirler.

Küçük Prens'im yerinden yurdundan eden, çöllere düşüren, bir "gül" e duyduğu büyük ve sonu olmayan aşkı. Bir çoğumuzu acıtan, ağlatan, güldüren, olduran, büyüten de aşk değil midir zaten? Gerçek aşka ulaşmak için yapmak gerektiğini, kolayca elde edilenin aşk olamayacağını söylemez mi asırlardır tüm hikâye ve masallar? Birini sevdiğinizde, sevebildiğinizde, o sizin için özel ve biricik oluverir. Saçını okşadığınız, gözünüzden sakındığınız, sızlanmalarına, huysuzluklarına, hatta suskunluklarına kulak kesildiğiniz, yaşattığı her zulme şikayet etmeden katlandığınız her kimse, sarışın, kumral ya da esmer, o sizin için bir tanedir, benzersizdir. Yanınızda değilken bile sizinledir. Eğer birini gerçekten ve karşılık beklemeden sevebiliyorsanız, tıpkı çocuklar gibi, gördüğünüz her şey size onu hatırlatır; sizi mutlu eder. Buğday tarlaları dalgalanır, gökyüzü aydınlanır; yıldızlar sizin için, sadece sizin duyduğunuz bir şarkıyı söyler.

Küçük Prens'imle tanışalı bir ömür oldu. Her buluşmamızda, aynı tanıdık kelimelerle yeni bir şeyler söylüyor; sıcacık gülümseyerek kendi yolculuğumda rehberlik ediyor hâlâ bana. Ayşem Öğretmen im beni nasıl onunla tanıştırdıysa, ben de şimdi kendi öğrencilerimi tanıştıyorum onunla; görebilsinler, sevebilsinler, gerçekten yaşasınlar, mutlu olsunlar, hep çocuk kalsınlar diye. Çünkü bir yerlerde, hiç görmemiş olduğunuz bir koyun bir gülü yemişe ya da yememişse, hiçbir şey eskisi gibi olamaz ve hiçbir yetişkin bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamaz...